

1

INLEIDING

‘Help me andes ben ik dood’, luidde een van de laatste sms-berichten die Guido Kremers op donderdag 6 december 2012 verstuurde naar zijn vader Steef Kremers. Toen familie en vrienden op dinsdag 11 december nog steeds niets van Guido hadden gehoord, deed Steef aangifte van de vermissing van zijn zoon.

Op 16 december 2012 werd het lichaam van Guido door agenten van de politie Limburg-Zuid gevonden in de tuin die grenst aan een loods aan de Vic Reindersstraat in Maastricht. Zijn deels verbrande en verminkte lichaam was bedekt met een slaapzak, twee vuilnisbakken en tl-buizen. Uit later onderzoek zou blijken dat Guido was mishandeld, gemarteld en vermoord. Guido Kremers was een 25-jarige man uit Wijk bij Duurstede, zo'n 190 kilometer ten noorden van Maastricht. Hoewel Guido door verschillende getuigen omschreven werd als een lieve, rustige jongen, kwam hij vooral in het laatste jaar van zijn leven veel met justitie in aanraking. Zo stal hij producten uit supermarkten, kentekenplaten en benzine. Hij werd ook meerdere malen opgepakt voor bezit van harddrugs en hij was aan verschillende mensen geld verschuldigd. Getuigen vonden dat Guido er ook steeds slechter uit begon te zien. Hij zou een stuk magerder zijn geworden en zich steeds meer hebben afgezonderd.

In Wijk bij Duurstede maakte Guido deel uit van een vriendengroep die vaak bij een muurtje naast het winkelcentrum de Horden te vinden was. Een van de vrienden die ook bij die groep hoorde, was Antonio Torres, een 26-jarige man met wie Guido in de laatste maanden voor zijn dood veel tijd doorbracht.

Antonio groeide op in Panama en verhuisde in 2004 met zijn moeder, broertjes en zusje naar Wijk bij Duurstede. Door kennissen werd hij beschreven als een goed verzorgde en loyale jongen met veel praatjes. Antonio verdiende de kost met kortstondige baantjes en verschillende criminele activiteiten in de onderwereld. Zo kwam hij herhaaldelijk in aanraking met justitie voor het bezit en het verhandelen van drugs.

Samen met Guido richtte Antonio in juni 2012 een bandenbedrijf op onder de naam Horleaux. Volgens Antonio was het bedrijf opgericht om tweedehands banden vanuit Duitsland naar het Caribisch gebied te exporteren. Om die banden op te slaan, huurden Guido en Antonio vanaf september 2012 een loods in Maastricht. Een loods met een onpraktische indeling om banden in op te slaan.

Al snel na de dood van Guido bleek dat de loods meer was dan alleen een opslagplaats; Guido gebruikte de loods ook als onderduikadres. Dat blijkt uit het WhatsApp-contact tussen Guido en zijn goede vriendin Cynthia Klaassen. Op 3 december 2012 om 19.05 uur – een paar dagen voor zijn dood – stuurde Guido haar een bericht waarin hij schreef dat hij een informant was van de Criminele Inlichtingen Eenheid (CIE) en dat hij mensen had verraden voor geld. De CIE, tegenwoordig het Team Criminele Inlichtingen (TCI), is onderdeel van de Nationale Politie en valt onder de Dienst Regionale Informatieorganisatie (DRIO). Aan dit team kunnen personen in het geheim informatie geven over misdrijven.¹ Zij zijn dan informanten van de politie. Volgens Guido was hij zich aan het verstoppen omdat de informatie die hij aan de CIE had gegeven op straat terecht was gekomen.

Er was misschien nog een reden voor Guido om in Maastricht onder te duiken. Hij had, en dat was ook bij de politie bekend, schulden bij mensen uit de drugswereld, die hem daarom bedreigden en achterna zaten.

Antonio stond bij de politie bekend als een plaatselijke drugsdealer met een opvliegend karakter. Antonio werd er al snel van verdacht dat hij Guido

¹ Omdat het ten tijde van de moord nog de CIE heette, zullen we deze term ook blijven gebruiken in het boek en is alle informatie gebaseerd op de werkwijze van de inlichtingeneenheid in 2012.

om het leven had gebracht. Nadat verschillende getuigen aan de politie hadden verklaard dat Antonio Guido sloeg en nadat zijn vingerafdrukken op de plaats delict waren gevonden, richtte het onderzoek zich volledig op Antonio. Antonio werd op 16 december 2012 aangehouden.

Op basis van de gevonden vingerafdrukken en DNA-sporen van Antonio op de plaats delict, de getuigenverklaringen van Sebastiaan Romein en Stefan Hofman en de wisselende verklaringen van Antonio zelf, veroordeelde de rechtbank Limburg hem op 27 januari 2015 tot 24 jaar gevangenisstraf voor de moord op Guido.² De rechtbank verklaarde ook bewezen dat Guido langdurig was mishandeld door Antonio, wat tot de dood van Guido heeft geleid. Na Guido's dood zou Antonio zijn lichaam in brand hebben gestoken en hebben verstoep in de tuin. Antonio ging in hoger beroep tegen het vonnis, maar ook het Hof 's-Hertogenbosch legde hem een gevangenisstraf op van 24 jaar.³ Antonio ging in cassatie bij de Hoge Raad, maar dat beroep werd verworpen.⁴ Op het moment van uitgave van dit boek zit Antonio in de gevangenis.

---

2 Rechtbank Limburg, 27 januari 2015, ECLI:NL:RBLIM:2015:573.

3 Hof 's-Hertogenbosch, 26 juni 2017, ECLI:NL:GHSHE:2017:2856.

4 Hoge Raad, 28 mei 2019, ECLI:NL:HR:2019:834.